

הַלְכָות סְפָה סִימָן תְּרֵבָה תְּרֵכֶת

פרק כה הגולה

תְּרַבָּת

ב' עולין לה ביחס-טוב, ואמ לאו (כג) טאין עולין לה ביחס-טוב:

תרכט ממה אריך להיות הסכה, ובו י"ט סעיפים:

א דבר שמשמעותו (א) אדריך שהיה *צוקץ מן הארץ ותלוש (ב) ואינו מקבל טמאה, אבל דבר שאינו צומח מן הארץ (ג) אקלילי פי שעודלו מן הארץ ואינו מקבל טמאה, כגון עורות של קבש ותולעת ורואה שום דבר שהוא צומח מן הארץ (ד) מיני מינים, אין משמעותם קבבם. (ובן אין משמעותם בהמה שלא גוברו שאים קיבלים טמאה או)

באר היטוב

ט'ו, ע'ש: (ב) בשרה. אעפ' שבספינה הולכת על כסם, גמרא דף בז, מ"א: (ד) עולין. ואם עבר ושללה גואא ידי חוכמו: ואם ספק כב: (ג) דאיילן. תניינו בשחטך יכול לעמוד קלא אילן. שפטנו אל על פארן והקדים של השפט קוקביס על קאלין שרי ולא גוזין שכא ביצה על השפט. אבל' אסור בגדרון שם סבבו נון מאש סמן תרכז סען קהננסון, ואילך לאסור בגדרון שם סבבו נון מאש סמן תרכז סען:

באור הלכה

א אָרוֹן שְׁקִינָה וּכְךָ. דְּמַכְּבֵב "תְּגַת הַסְּפָטָה פֻּשָּׂה וְגַוְיִם" אָסָפֵר מִגְּנָה וּמִקְּבָּרֶךָ, וְדָרְשֵׁין, שִׁיעַשָּׂה הַסְּפָטָה מִתְּחַדֵּשׁ אָמָר מִפְּסָלָת גַּן
וּמִקְּבָּרֶךָ, דְּמַכְּבֵב שְׁקִינָה וְאֲשָׁפְלוֹת (ה) וְזַיְגָן, הַלְּפָקֵד אֵין מִפְּסָכֵין אֶלָּא בְּכָרֶב שְׁאָזְופֵם מִן קָרְעָנִי וְהִיא עֲכָשָׂו פְּלוֹשׁ נָאִינוּ מִקְּבָּל טָמָא, דָּרְמָעָא
דִּפְסָלָת גַּן וְזַקְבָּנָה שִׁינְשָׁבֵב הַמִּבְּהָרָם כָּל הַדְּבָרִים כָּלּוֹ: (ב) וְאֵינוּ מִקְּבָּל טָמָא. פָּרוֹשׁ, שָׁאוּנוּ נָאִיר לְקַבֵּל טָמָא: (ג) אָף-עַל-בֵּין שְׁגָדוֹלָה מִן
קָרְעָנִי. כְּלָמָר, שְׁמָמָגָדֵל עַל קָרְעָנִי, וְשַׁעַן קָרְעָנִי לֹא זָנוֹג אָבוֹא: (ד) בִּגְעַל פְּקָדָות. גָּאנֵן חַחִילָה מִקְּבָּכות שְׁלָא נְעַשֵּׂשׁ מִקְּמָם שָׂוָם בְּלִים, שָׁעַדְןָן אִים
מִקְּבָּלָן טָמָא, וְאֶרְטָסָם גַּמְבָּן מִן קָרְעָנִי, וְהִיא כָּרְעָנִי עַפְרָה מִפְּשָׁע, אָפְלוּ הַכִּי אֵין מִסְכָּנִין בְּהָם, דְּבָעַזְעָן דָּקָא שְׁקִינָה צּוּמָּתִין מִן פְּקָרָעָן וְלֹא

שער הצלין

(ט) וזה הנה של קפקבר גאי בכל גוון, דהנני בון שיטפה עלילונה קומחה נבואה י' שפחים וקומה לאיה לבקל פרום וכחות ובין שלא קומה בבור ז' והוא
יכולה לבקש ברום וכחות, בן מוקח מבייתזוף: (ט) גפרא: (ט) הינה חפריריגדים יא לא דין בהבר החדר, דזקנא בעזה שעופרת ולא בשעה שהחולבת עם
הפסום, ואגאי פבינה דלאקה בקן, אבל כבורייריך הקשיג עליין, ענן שם, וקברנו בכונם: (ט) רשי': (ט) שם: (ט) גאנרוא: (ט) גאנריך ושי':
(ט) לאפוקרי אם ראש הנקנים של הפקה נוקמים על ראש תעלול וקסול אף גזיעך, לפי שאין לה גבע, שערוי תעלול תלך פאנן ויפל, גרכו שטקב מנד
אברטום לאפונ טיקון תREL פעיף-קען ז': (ט) רשי': (ט) פאג אברטום בשם הרוא'ש ומצעיר ערך בתקון ונדבור מהחילה צאן עולין, ארכיך זומר אין עולין הזה
קאי אל סוף סטמן, בן מוחה לבקען: (ט) אג אברטום. וען במוחית-השקל: (ט) צאנ-אברטום בשם קרונ', ומה שטכתי לבקעהה, שפין הווא דעת טמאנ
אברטום לקאנן קסיקון ורכט דרביעיד אין מעכט: (ט) רשי' ז'וין וונטן גנטום. וען פקריינדריטין: (ט) הרבר שהיא באב ואל פע羞ה יש פה ביר
חביבים לעקר, ענן שם: (ט) ען באביה הר קנד עמד בדמישמע שם לדאם פמך נסיך עד כל קאלין, אף אם געה האילן בק דפין ובעין (שבלא הוא היה נסיבין)
סבבה בוגלה לגמוד) אכלו קבי פטול, והמשעה ציר בגענאו פרסקאנו דזקנא, ואכלו לאבי מה שערנו שטמך סכך אל קדנותה. אבל מקום קא גאנקיעת סבבה
נסיך על האילן ומפלא הוא מאשפטש פיאילן, ואכלו אם גנאה זהה קפוני אדרין, תא פטקען שם אצדרון אסוריון. סוף דרב, לפטקען שם בנטוחה לבאורה און

חלבות סבכ בימן תרבות

ביורים ותוספים

תעמדו, لكن אין בה חיסרון של סוכה שאינה ראוייה לשבעה והאג"ש אלישיב (הערות סוכה שם) ביאר, שבחן שישוב בה כשאין רוח, ובמצב זה הסוכה ראוייה לשבעה, אין היסרון בכך שהמצב עתיד להשתנות, ולא נאמר הפסולiana רואה לשבעה אלא בסוכה על גבי בחמה ואילן ולפי ר' יהודה, מפני שאין אם התשא"ר הסוכה באמור מעב שעיה, לא יכולו להיבns לתוכה בשבת ויום טב, וכן ביאר הגראי"ש איזערברך (חלבות שלמה סוכות פ"ז ארחות הלכה הע' 2). ובערך השלחן (ס"ר) מבואת, שסוכה ביום כשרה בין שחרור אינה מצויה כל הזמן.

[משנה ב ס"ק ט]

שליל"גini שנייהם קייטה צלחת מרובה מטה, וכשרה הפתוחה⁴. (4) אמן, בשיער ליקון (ס"י תרלא סי"ה) כתוב שגם יש לוכדה שני סככים שכל אחד מהם חמתו מרובה מטה והוא בינוים שלשה טפחים, אינה כשרה, ובבר הקשו כן התוס' (סוכה ט, ב ד"ה הא), והירוש שמהובר כאן באבן שיש רוחב טפח בקנים שבפרק העליון, ואם כן יש להחשיים מהוברים לסכך החתקן אף בהחשיים יותר משלה טפחים, מרדין י'בוט רמיי [וראה שפת אמות שם], וכי בדור הראשון בשוע ובביהיל שם ור' יהודה טפח].

[משנה ב ס"ק י]

אם עץ קוינדסן באילן ופעמץ הפקה גליכון, שני אף לכתחלה⁵. (5) והחו"א (או"ח סי' קמג ס"ק ב) כתוב שלפי מה שונאים להחמיר במועד, נהנים להחמיר אף בעמיד דמעמיד, מפני שאין חילוק ביניהם, ולפיכך אין להקל אלא באופן שהאלן הוא קרקעית הסוכה [שבקרקעית הסוכה לא נאמר היסרון של מעמיד]. והושיט, שיתכן שלא גורו על העמידה ברבר הפסול לסיכון אלא בשחמיין פסול לסייע, מה שאון כן באילן שמיינו בשור לסייע.

[משנה ב ס"ק יט]

אם עבר גזלה בולם טוב⁶. (6) ומני שעה לאילן ביום טוב, האם מותר לו לדרת ממנה ביום טבר, כתוב שהשׂרָע לעיל (ס"י שלו ס"א) שאם עליה בשוגג מותר לו לדחת [⁷שאף שבירידתו עבר על אסור הרשותות באילן, הרי גם הישיבה ישוב עתה על האילן נחשבת בהשתמשות בתו], אך אם עליה במניד אסור לו לדחת עד לאחר השבת [או יום טוב], וביאר במשניב שב (ס"ק ז) שקטוחו חביבים. וכן אם יכול לדחת האילן נחשבת בהשתמשות באילן.

[משנה ב ס"ק כב]

וון פרילגראטס⁷. (7) שם (משניב סי' ג) הדקשת, איך יצא ידי חובה, הרי עלייתו לסוכה ביום טוב נחשבת 'מצוות הבאה בעבירה', ובישוב הקשייא כתבו הספר החדים (ס"ג) והפתחה זוועא (ס"ק ב) שהואיל ואיסוד וה אינו קשור לעצם הסוכה אלא הוא רק אסור על הגברא מיחפות הימים, אין זה נחشب 'מצוות הבאה בעבירה', במובואר בירוחלמר (שבת פ"ג ה"ג, הובא בטור יו"ד סי' שם ס"ח) שהקווע על מותו בשבת יצא ידי חובה קריעה, מושום שהעבירה קשורה רק לגברא, וכן כתוב בשורת דובב מישרים (ח"ג סי' ער בת).

סימן תרכט

ממה ארייך להיות סבכ

[משנה ב ס"ק א]

אלא ברבר שאומך מן הגריזו.

(1) ואף עץ הדבל בעץ שאינו נקי בתחרתיו, בתב הנשנת אדם (בכל קנב סי' א) שנחשב ברבר שגידלו מן הארץ, וכשה לסרך בענפיו, כיון שלא הערכה התורה שיגדל בארץ אלא רק שיקרא יuron ויקב', והוכיח כן מהירושלמי (כלאים פ"ז ה"ז) שבת שדרעת המשך במילאים עמוד 63

[משנה ב ס"ק יז]

דצלל-פניט מפלל דירת עראי לא נפקא⁸.

(8) ואף שմבואר בגמי (סוכה כב, א) שסוכה אינה ראוייה לשבת בה שבעה ימים אינה נחשבת סוכה [בן לר' מלון לר', עין שם], וסוכה זו הנמצאת ביום הר' אינה יכולה לענווד ברוח המצויה שם, בתב בשות האלף לך שלמה (או"ח סי' שעח) שהואיל וסוכה זו ראוייה מעד עצמה. ורק בדבר חיוני, דהיינו הרוח, יגרום לה שלא

מילויים הלבות סבה סיון תרבות המשך מועד קודם

את התעוררות בפסה, כתוב במשניב לעיל (ס"י חנוך ס"ק ט) שלדעתו הטע מותר, לאחר שלא הגיעו שעת איסור חמוץ, אלא שורב הפסיקים חולקים על זה. פיו שטורת הביטול הוא שבשתת הדריך יתכן שאפשר להקל, וכן כתוב במשניב לעיל (ס"י תומ' ס"ק קב) ובביב'ל שס"ר דינה שהוא) אסור לערב חמוץ לבחילה, אלא שמי'ם אם כבר עירוב געל רעד שיתבטלן, כתוב בשעה"ץ שם (ס"ק קס) שאפשר להקל לאחר הפסה, מפני שיש מוסקים שהדריך אף לשרב לבחילה.

(8) באור דבריה, שמברא בעין (ס"ק ב) שמה אסור לבטל איסור לבחילה הוא מדרבן. והפוג' (מושב' ס"ק ב) ציין לדרכו השיר (ווד' ס"י עט ס"ק ז) שבתב שלדעת הרואה והוא מדרוריה. אולם, כאמור בשיר שם שלדעת הרשכ'א והרין בשם התוט' הוא מדרבן, ו שכן הכריע הרומי מפונו.

[ביה"ל ד"ה בכל]

ועין ביה"מאר שר הטיעים בזורה).

(9) שם כתוב, שנבי סוכה תחת סוכה, שהסקר נעהלין חזא רך עראל, אין לו חשיבות של סכך אם אותו מסכך על מקום הדרואו לסתום, וכן אין זו פסול את הסכך התחתון אם אותו מסכך על חלל עשרה טפחים, מה שיאין כן אילן ובירת הנשבים כייסר מחמת קביעות המשך כל השנה, פסולת את הסוכה שתחתיהם ממשום 'שני סכיכ' גם כיאין רוח בינויהם לתקן, והוא פג יהושע (טוכה ט, ב) וקהלות יעקב (סוכה ט' ח).

הסקר הפטול, בהכרה שהועל להפוך את המיעוט להחישב כרוב עם מעלהתו ו/orה הערכה הבאה:

ושעה"ץ ס"ק ח

הן לכרת ק"ר¹⁴ וכן ליפוי דשין של הפלדי שחויה צמג'א-אקטוף) וכו', הלא בסקרה הראשונה של הפלדי שחויה בגאנ-ארכט¹⁵, ובפרק דמלתא דרבנן דוא¹⁶.

(5) שכותב (סוכה ת, א ברפי היריע), שהחויתו לבטל את הסכך אינו מהמת דעת ביטול ברום, שהרי שטאפר להפריד את האיסור מהחומר לא נאמר דין ביטול ברום, אלא שבעיקר הדרין אף כיאין רוכסכך כשר אלא רק מחייב, הסוכה כשרה, ורק בגין שטאפר הקשר והפטול אינם עומדים בפדר זה מהו אלא הם מעורבים זהה, ומושם כך חסר בחשיבות של הסכך הבשוי, ציריך שיחיה הסכך מושב מפה פטול ברבוב, אך שיר בו האיסור של מטל איסור להכחילה.

(6) שם חבב, שלא נסר לבטל איסור לבחילה אלא במקומות שנחנה אחר בר' מהאיסור, מה שיאין כן בעירוב סכך שאינו נהנה מהטאפר הפטול, בין שימושות לאו לריחנותו יונטו).

(7) שם כתוב, שלפני יום טוב אין הסכך הפטול חשב עדין כאיסור, ולפיכך אין איסור לבנלו לבחילה, היינו שלא ברבבי השיז שהביא בשעה"ץ להלן (ס"ק ג) שהיקל אף בחוות המועד עצמו. ו/orה שווית מהות שלמה (מהודיך ס"י סאות ד) ובבאיור ההויר לבנלו דבר קחוב שנאסרן, ולענין עירוב חמוץ במאכל לפני פלח כדי שותבטל והוא מותר לאכול

הלבות סבה סיון תרבות המשך מועד 172

ראשן בסוכה תחת המיטה ובכך על כל פנים יצא ידי חובה מדרוריה.

[משוג' ס"ק ג]

מן קא"ר עד פרקיית קמפה גבולה עשרה טפחים¹⁷ וכו', ואפלו דפנוי הקמפה קצרים מאד שאין להם אפלוי רוכב טפחים¹⁸.

(2) והחitor לישן תחת מיטה שאינה בגובה שעורה טפחים, כתוב בשוויות שבת הלה (ח"ז ס"י ל) שהוא אף לבחילה.

(3) וכן מוציא שיש שלוחן כהה בסוכה, וכותב הקף החויים (ס"ק ד) בשם המכ איש חי (שנה א פ' האזוריות א) שיש להירור שלא לישן תחתיו אם הוא בגובה שעורה טפחים, וכן הדער הניגון קרלין (חות' שט טבוחות פג' ס"ק א).

[שעה"ץ ס"ק ג]

קדיאן אין בסייען טהרה: בית שאין תוכו עשויה וקרינו משלימיו לעשנה, הולך הוא רוכב קרלtiny¹⁹.

(4) אגנט, בבדיל שס' (טער' דינה תוט') הסתפק שהוא חור הבית נחש מדוריותא בשרות היהוד, ורק מדרבן גיורו שיחסב בברמלה.

(29) ואם הסוכה אינה בחדר המשמש כביה במשך השנה, אלא בנאה לפניה פתח מירוח עירוב דוחג כתוב בשוויות שלמות חיב (ס"י ט) שפטור מלכברג מוחה בפתחה הפתחה לרשות הרכיב, שכשש שהסוכה פטריה ממווחה מושם שריא עראית בר' אין ליריבת מירון בית שער, בין שהוא עראי ופטור ממווחה, וכן דעת דארשיין אוינגריך (ספר הסוכות פסוקים ודרשות אות' יד) והחריש אלישיב (אשרי האיש שם אות' טו) ובשוויות שבת הלה (ח"ב ס"י קב' על ס"ר רפו ס"יא בצד הגליון) תלה דבר זה במחולקת ראשונות.

סיון תרבות

דיני קלישן בטקה

שעה"ץ ס"ק א

הוא רוכב מרכנן²⁰.

(1) ובין שאינו פסול מדוריותא, כתוב הקף החויים (ס"ק א) שכשאנו אפשרות אחרת לשון בסוכה אלא אם כן ישן תחת המיטה, מوطב

הלבות סבה סיון תרבות המשך מועד פח

צריך להלחש אותה, וכן פרשו המראה הפויים (שם) והחויזא (כלאים ס"י ג' ס"ק ט) שהסתפק בירושלמי והוא על ענין שאינו נקי. אולם, הירוביז' ובכאותו הגראי (ירושלמי שם) פרשו את הספק על ענין נקי וזה רבתי מנוח על הרובים (פה' מהל' סוכה ה'ב).

שצומה בענין שאינו נקי, מותר לסכך בה (אלא שהסתפק שם האם בכך שהוא בעניין שאינו נקי) והוא נחשבת בתולשה ומותר לסכך בה בעזה מהוחרת, או שהוא כמוחרת. צריך לתולשה כדי לסכך בת ו/orה ספר בית השוגגה (פין' חזאי לסכך אורת ע"ג) שללהכה מודאי.

מילואים הלוות סבה סיון תרבות המשך מעמוד קודם

(ב) ואף שלא שיק במשמעותו סיבור בעפר, כתוב הפתחה זווטא (ס"ק ב) שהחומר לכתב פטול סביר בuper מושם שיש נפקה מורה מה שכתוב הראיטבאי (סוכה יב, א) והרץ' (שם ז, ב מדרבי הריריך דירה מתרני) שסוכה שיש על גבה מעוביה פטלה ומפני שהמעוביה עשויה מעופר, וכן מבורא בביורו הנראי באן נראתה שורת תורה לשמה (ס"י קעה'). וראה בספר בית השואבה (מן הרاوي לסבר אותן ב) ששירק סיבור על ידי גושי עפר, או על חתיכות של לבנים העשירות מינפר, ללא הפסול של מן גורן ובקב.

וק לבני צמחים שגדלו על מים ולא ינקה מקרען כלל, דעת הגמ"ש אלשיב (אשרי האש חג פכיה אותן א) שאפשר לסקר בהם, וכן כרב בשווית מהוז אלחו (ס"י כה אותן ז) על פי סברת הנשומת אדם חניל, שהרי אף גידולי מים נשומת מין גורן ורק, ואם כן אין צורך שיגדלו מן הארכן.

[משניב ס"ק ז]

והיא פ דין עפר מפשט².

הלוות סבה סיון תרבות המשך מעמוד 176

כל' נחלה עלי, כיון שאף בטעמי דוחב ניכר לכל שהעצבע אינו אלא ציפוי, וכן נהרשי אויירברך כתוב (שווית מונחת שלמה תניא ס"י קויב א' א), שאף אם אין ניכרים העצים מחמת החיפוי, מ"מ כשרים הם לסביבה, כיון שעוכבים לא פסלו אלא אוניצ' פשתן, שמנפי שאין ניכר שהם גודול קרען דומותם הם לצמר, ונראאה הסקר עשו מדבר המקבל טומאה, מה שאין כן בעיצים מוגדים, שאין נראאה כל' סיקך בדבר המקבל טומאה, כיון שהכל וודעם שהעצבע אינו אלא ציפוי. וכן לסקר בעיצים המוגדים בניירות ייפס מושם נוי מצות, כתוב בשווית תורה לשמה (ס"י קפח) שמותה, כיון שניר אוון מתקבל טומאה. והגרשי אויירברך (שם א' ג' כתוב, שאף אם הניר עשו ממן המקבל טומאה, מ"מ מותר לסקר בעיצים אלה, בגין פרישת סדין תחת הטנק לעיר, וכותב (שם א' ב'), שכן נהג בעל האמור בימה לסקר בהם בסוכხו.

שנשברן כלל, ולא הזכיר שבשעת הדרק מותה, וראה מה שכתבו שם.

[משניב ס"ק יב]

ומחייב גאלו אינו מגהולי קרקע³.

לולסקר בסקר העכבר בעכבר, כתוב בשווית מהיריא הלווי (איטיגנא, חיב סי' ח) שיש להכשיר, שאין נשב שנותנו העצים על ידי הצעב ועל ידי כך אין נראאים בגודול קרען. וכן כתוב בשווית האלף לך שלמה (אויח' סי' שס) שאף אם יש שכבה (בכח) של צבען, אך הוא פסולת מושום סקר פטול, בין שדונה הדבר לפוסחת סדין מתחת הסקר כדי ללאותו, שכשר, במובאר בשווי הולן (סיטיט), שהרי אף כאן העכבר גורם נוי לסקר, ואף דעת החוויא (ספר הסוכה מלואים לפ' ח' אותן ע' והגורי קוביסוך ואחרות רבנו חיב עמ' ריז) שמותר לסקר בסקר בעכבר, אכן, לעצם סקר המצחוה זהב, כתוב מהיריא הלווי (שב) שפטול, כיון שנשברנו העצים על ידי הציפוי ואינם נראאים בגודול קרען, מה שאין כן בסקר צבע שעדרין נראאה בעז, ובשווית מוחה אברם (אויח' סי'

הלוות סבה סיון תרבות המשך מעמוד פט

ולחעמיד סקר על גבי דבר טול, כתוב במחיל לקמן (ס"י תרלו ס"ג ר'יהם ואם) שיתכן שפטול את הסוכה אף בדיעבד, שאלוי פטול ג'ולן חמוץ יותר מאשר פטול סוכחים.

ליעז, וכן מושום שאין אפשרה לסקר בו [וטים טמיים יחנן שיש מקום למתחללה להימנע מחר].

(ג) ולהעמיד את הסקר על קורות עץ שלא הונחו לשם צל ובגן קורות של פרוגלה ובודרו, דעת הגריגן קרליץ' (חוות שני עט) שמותה, כיון שהחומרון במעמד הוא שמא לסקר בו, וגם באנות יינה את קורות העץ בחורה סק, וזה בשורת ליטריך.

וכן דפמן מדייקט [העשה מנסרי עץ דקים ומהוברים חזר על ידי דבוקן] דעת הגריגן קרליץ' (חוות שני טבות עט' ר'ם) שמותר להעמיד את הסקר על נגה, מושום נעימים אלו. אכן, לגבי עץ סמוורץ או סייבור' העשו מחתיכות קטנות של עץ דבוקות יחד וככל הדבק אין להם צורת ודופן כלל, התהתקף (שם א' ב') שהוא יש בו חיסכון מושום מעמיד.

(ד) ואף אם ברולים בתוך הכלות, כתוב החוויא (אויח' סי' קמג ס"ק ב) שמותר להעמיד את הסקר על גבי לכתוחלה, כיון שעיקר הכלות עשוי מאבני וופר וטיט, וגם הברול אינו נראאה, וגם הכלות עומד מעמדו בלבד הברולים.

ולהעמיד את הסקר בדבר שפטול ליטריך אך איתן מתקבל טומאה, כתוב המשיב בעל (ס"י ובח ס"ק י) שאותר לכתוחלה [ואבילה הוא מן החסר ליטריך רק שפטול מרדין מוחבר, וראה מה שכתבנו שם], וכן כתוב במחיל לקמן (ס"י חרל סי' ד'יה כל), וכן כתוב נהרשי אויירברך (ספר הסוכה פטקים והערות אותן לדו) והוכיח כן שהרי הראב' הרמביין, הראיטבאי, הרץ' והראיש בסוגיות יטמפני' (סוכה בא, ב) שדרנו אך מותר ליטריך על גם אלין ועל גבי כוחל אבניהם, אף על פי שפטולים אינם מושום שמוקלים טומאה, וראה במאורי שם (כב, ב ד'יה ז) שכתוב, שייתכן שחתרים שפטול סקר על גבי אלין הוא מפני שלא אסור להעמיד בשאר הדברים הפטולים ליטריך, אלא רק בדבר המקביל טומאה [וראה בשווית מהיריל הדסקין (ברחים סי' ג) שכתוב, שמותר לכתוחלה להעמיד את הסקר בדבר שפטול ליטריך אך אינו מתקבל טומאה].

וכן כל דבר שלא שכיח שמטככים בו, כתוב במחיל לקמן (ס"י תרלו סי' ד'יה כל) שמותר להעמיד בו את הסקר.

ובן להנחה אכן על גבי הסקר כדי שלא יעוף בראש, כתוב בשורת שבת הלווי (ח'יט סי' קל', וח' סי' צה') שמותה, כיון שאין חש שיטע אנשים וחשבו שמותר לסקר בה, ולפיכך לא מרו שלא להעמיד מטה, כמבואר ברין (סוכה י, א מדרבי הריריך) ובוחרי הריטב'א (שם כא, ב ר' חז' ז'ח'ן) [שהם מדור דברי המשנין באין], ואינו דומה לדברים המקבילים טומאה שגורו שלא להעמיד בהם, כיון שאין ידוע כל כך לאנשים שפטולים הם ליטריך, מادرיך, דעת הניגן קרליץ' (חוות שני

ר'יהם) הראיטבאי, הרץ' והראיש בסוגיות יטמפני' (סוכה בא, ב) שדרנו אך מותר ליטריך על גם אלין ועל גבי כוחל אבניהם, אף על פי שפטולים אינם מושום שמוקלים טומאה, וראה במאורי שם (כב, ב ד'יה ז) שכתוב, שייתכן שחתרים שפטול סקר על גבי אלין הוא מפני שלא אסור להעמיד בשאר הדברים הפטולים ליטריך, אלא רק בדבר המקביל טומאה [וראה בשווית מהיריל הדסקין (ברחים סי' ג) שכתוב, שמותר לכתוחלה להעמיד את הסקר בדבר שפטול ליטריך אך אינו מתקבל טומאה].

הלו^את סימן תרכט

176 בָּאָר הַגּוֹלָה

פאר היטב

(ג) טמאותה. אפלו מזרי שמקבלן רקאה פדרבנן, ט"ז: "(ג) שפודין." כתוב ב': "תני של צין, לאלו של מקומות דאיין גדרלו מן כארון. ותמן א' שבך נוקא של מקומות אקלל של עץ אין קבלין רקאה אקלל מרדרבנן ופסותין כלילין ינחו, ע"ש. וכן ד' א'קון: (ג) בחזים. ואם דוד פסם א' בחרל פטולים עלי' שטלו אחיך, ב'יה. וקיים עאל' שיש להם בית קובל בשרים פין קיל'ן שעשו לבקלה וה'ה פרקוב. וכתוב המ'א' בס'קיא יא: "ודע, דכל קלילין קרכב געת וראי' נסינן קלידי דבר. מגבל רקאה ביטוי. ותני' כתוב שם דאיין להל'ין ולפעלה פון פסקה א'קורי וב'ש פסקה עצמוני שם דרכני לביית-קבול, ואיב' אין לתמ'ין קרא ומגרעה על הטענה אפללו נשבנה, עכ'ל. ושנשנונית שורקה וה'י קאלדו איננו הפללי קרכון, ולפ'ז אפללו בעצמן-גפן וכקנבס שאנן כל' וואפלר שברני' כל', ע"ש. וכןן ד' א'קון: (7) פטולה.

שער תשובה

שיעור הציגן

ד מזבחה ישב טז
*) (בשוחה של
אין פטור דין מי
מזכות כד נבר
עליל א' שערין
כל) ה פיטרא דרב
אשי שם ו' פיטרא
דרב ייב ז פיטרא
דרבי זטן שם
וכפרת טרירם

גראקען מאשׁ(ז) : ב (ה) שְׁפָרְדִּין. של מְכֻבּוֹת, אֶבֶל שֶׁל עַק אֵין קְבָּלָן טַקָּא אֲפָלוּ מְהֻרְבָּקָן, כִּמוּ חָצִים וּכְרִים וְשָׂעִיר גַּ, דְּבָשָׂעִיר בְּלִיעָצְנָה נְבָחוּ וְמַפְרֵר לְסֶבֶךְ בְּהָן, וְאַם-כֵּן דְּמַרְיִי בְּשֶׁל מְכֻבּוֹת, הָא מְשֻׁנָּה שְׁאַיָּה צְרִיכָה, דְּהָא בְּלָאוּ כְּבִי אֵין קְסָכְנוּ דְּהָא אֵינוֹ צָוָה מְכֻבּוֹת בְּן קָרָץ ? מְגַנְּגַבְתָּהן. (כ) וְקַחְתְּרוֹנִים יִשְׁבְּוּ גַּשְׁעִיט, דְּמַרְיִי בְּשֶׁל אַצְנָעָשִׁי יִבְּרָאשִׁי הַשְּׁפָרְדִּין יְשִׁיבָת בְּרוּלָה, וְכֵי הָא גַּנְאָה גַּם קָעָצְמָבָל אֲקָאה עַל-זֵדִי קְבָּלָן שְׁבָאשָׁוֹן, אֲבָן קְנָן דְּשָׁעָר קְסָכָה הָא כָּן הַשְּׁפָדָד שְׁהָוָה שֶׁל עַז שְׁהָא צָוָה מִן הָאָרֶן, וְאַין אַרְיוֹה לְבָרוּל לְצֹרָק קְסָכָה, הַנְּהָא אַמְנָעָא דְּמַרְיִר לְסֶבֶךְ בְּהָן, קָא מְשָׁפָעַ לְןָ דְּפָסִיל הַוּאָיל וּקְגָבָל סְמָמָה עַל-זֵדִי קְבָּלָל. (ו) וְאַרוּכוֹת הַמְּטָה. אֲבָלוּ כְּסֶל בְּן, (ז) וְאַף שְׁאַיקָּמָה שְׁלָקָה פְּסָלִין לְסֶבֶךְ, הַוּאָיל דְּמְפָשָׁה שְׁלָקָה הַאֲקָתוֹ: (ח) וְכֵל הַבְּלִיטִים. אֲבָלוּ מִינִי דְּקָגְבָל טַקָּאָה (ט) וְכֵן מְהֻרְבָּנָן: (ח) שְׁלָא נְשָׁאָר בְּהָן שְׁעוֹר וּבְרִי. בֵּין שְׁפָטָם אֲחַת קְרִי וּרְאַיִינִי לְקָבְלָת טַקָּאָה, קְרוּרָה בְּהָן חַקְמִים שְׁלָא לְסֶבֶךְ בְּהָן לְעֹזְלָמִים^(ז). אֲכָן אַיִן הַכְּלִילִים שְׁאַפְלָלוּ בְּשְׁלָמָתָן לְאֵין קְבָּלָן טַקָּאָה אֲלָא מְדֻרְבָּנָן. (ט) אִם נְשָׁבָרוּ מַפְרֵר לְסֶבֶךְ בְּהָן: ג (ט) בְּחַצִּים אֲשָׁרְאַין לְקָם בֵּית-קְבוּל. דְּשֻׁוּטִי בְּלִיעָצְנָה אֵין קְבָּלָן טַמָּאָה: (י) קְשָׁרָה. וְאֵם קְיִי פָעֵם אַחֲת בְּבָרוּל (ו) קְסָלִים אַף-עַל-פִּי שְׁבָטָלָה אַחֲרָכָה, דְּכִין דְּפָעֵם אַחֲת קְיִי אַיִינִים לְקָבְלָת טַקָּאָה נְשָׁאָר שְׁמָס פְּסָול עַלְיָהָן, וּכְבֵיל בְּשֻׁעִיף ב. (ו) קְנִים הַגְּבָרָאִים חַלְוָיִם, אַךְ עַל-פִּי שְׁיִשׁ לְהָן בֵּית קְבוּל אֵין קְבָּלָן טַקָּאָה לְפִי שְׁלָא גַּעַשׁ לְקָבְלָה^(ט), לְפִיךְ מַפְרֵר לְסֶבֶךְ בְּהָן, וּכֵן מַפְרֵר לְסֶבֶךְ (ט) בְּצָנָור, לְפִי שְׁלָא גַּעַשׁ לְקָבְלָה. (ט) וְכֵל בְּלִיעָצְנָה קְרָחָב קְצָת וְאַרְיוֹה לְהָנִים אַלְגִּיוֹן דְּבָר, מְקָבָל טַפָּה (ט) מְהֻרְבָּנָן, דְּרָמִי לְבֵית-קְבוּל, גַּלְפִּי וְהָ

(5) קרבוניטנאל ומיציתית השקל. אבן באלר ורפה קוירטנדים מצדדים דאספר דסמא מדרכן מושם דהו משלש גראט ומולמיינט מושפעין, באולו שפער עליו אקלל אקלל ומכוח לפקעים בראשו (בל) גולן שאל בו פשען, אין שטח: (6) רזין, יונישטט סטס וטסילרים נק מדרבון, וכן מוכת בקבר: (7) קוירטנדים: (8) קוירטנדים ובכידוד-בקב: (9) ב-ה' (ב-ה' יונישטט בשם הרא'ש: (10) עין ביה' יונישטט סטין ורא' שטן ול זאמ קוק בעמיה נפאל לאקלל אקלדות קבל וקאה, מענן שעיר גולן וקאה, שיש חלקין צץ לונט, אין שם מוח'חה': (11) עין ארארטם קשש חוטקווין: (12) עין מוח'חה': (13) פוקיני: (14) לסת-פונה ואלנייה רכה: (15) אללה וחתה, דשליא בקטים קתתק אפלוא בנסחו לחדר אין להקל, והפחנה כב'heit המכיה זה בה בשם ריאן שבקביה, ואש יעקבן: (16) נאיינו גם במלכות של ר' אבן-יאיר ובעשרו שחקמן בדרא'ן גרא, וכן בשאל-ירקנטק עזעיק לשין סגנאנא ומיטים על זה: ובכינן דרכאה הוא אולין ללה'ן, נצאו נאיינו גם במלכות של ר' אבן-יאיר ובעשרו שחקמן בדרא'ן גרא, וכן נהר לפניין פל אלו פוקטינם (פי' נצוי לא ר'וסטן). וונוק ולא גאנץ ציריך אין אם יש להקל און ומושען דמיחפדי בכל גוני. ונתמ' ר' דרבנן וצל הפטוקים הקלי'ן, לא נהר לפניין פל אלו פוקטינם (פי' נצוי לא ר'וסטן). וונוק ולא גאנץ ציריך אין אם יש להקל און במלום קרי'ק, אדר'י דמקר'ר' ונדרא'ם און לאנו שטאמ רג'ה שפקלן בוה' בוניא יי' סטס קראט'ר' א' לבגד', גםabalיה ורפה וטשר'ה בעריך ציריך, וויש לרוג'ה קהה קדחת קוירטנדים ולמהלה און לא נטך, והטיא דלית לא היה אם זה יש לומדר' דטר' (17) קהה לדעת כתיריך וטשר'ה וטרא'ש דפקטן טבאניא לאקראי, מה שארין בן קדחת לש' דטער' טורי' אבן-יאירות ושגב'יר-טקטן וזה מדאותיא: (18) ובמיטים: (19) ובכידוד: (20) עין א-רבון למדעת קראט'ר' (21) ווופטיה גרא'ן: (22) אוֹרְגָּנוֹן לודעה זו: (23) רבק'ס עיר א מה-לחות פליטס פולחה יה. מל-לעת רשי' קדר' ס, וקאה בפל' גאנט' גאנט' קולאנ' אונט' הו אבל' דרא'ן יונ' שט, וט' המורה גרא'ן אפקטי' יהה: (24) מגנ-ארארטם בשם הרא'ש: (25) הרא'ע: (26) וא-אר-מ-רכ-ב-

הלבזות סכלה סיימון תרכט

ביאורים ומוספיים

שבורי כלים שאין ניכר שבאו מכך שmockbul טומאה, בגין ארוג עז שmockbul את עזיו וכן ניכר שהו חלק מכך, רעה והגר' ברלן ישווית עץ אליעזר והיג' ס"ס (ס) שאין לסך בהם, מואדר, דעת המורה הריש סלאט (שם) שmockbul לטכון בהם, שבין שאין ניכר שבאו מובליל לא פסלן אוותם המכבים לסטירק וכן כשלא שבוטם לשם סטייבן. ובמקרה קדוש (שם) ובشوית מנוח שלמה (שם) כתבו שmockbul לטכון בהם, כיון שהאנושם לא יטעו מושם כך לטכון בשבורי כלים, מפני שאיןם יכולים לראותה שחחיקות עזים הללו באנו מובללים וכשניכר הדבר על ידי חורי המטוטרים שבעצם, ראה הילכות שלמה (סוכות פ"ח אරחות הלבה העי) שפסולין⁽¹⁾ והח אדם עצמוני שברם לא טעה לטכון בכלים שלא נשברו למגרין, ביחס לשבירותו של סקר מראה שירע שבלא זה פסולין הם

שליטיך ו/orאה בקטע הקודם שיש שהליך על טברא זה. לעלען ארגז עז גודלים שמייאים בהם מכוונות [או שאר דבר סחורה] ארכות רבו חיב עמי רטן] מוחוץ לארץ זליפט בעליין] שכורה שמוורה ככתב הנומי קיבבקו [הלהת יעקב סוכה סי' ט] שנואה שמוורה לבכבר בשஹם, בין שעדרן הוא לפרק את דפי העץ כשמוציאים את התבוללה מהב. ואיתם אלא בכך שמשתמש בה באופן חד בעמיה לסתות בה, שכות ברומבים (פ"ה מחל' כלב ה') שאינה מוקבלת תומאתה, והושך שם הרה החוויא שמוור לסקר בעמיט אל. רעה הנגרן קרולין (חותם שני סוכות עמי ריד) שמוור לסקר בהם, בין שעוד הארנו הוא יותר מארכאים טאה, ובדרך גודל מה איינש נחש

כלו ואינו מתקבל גומא, ומובה גם בפתוח השובה זיר כי שעא כ"ק ט).

ממושג ב-ס' ק[ה] י[ה]לפי של נעשה לקבלה וכיו', אין לומר בשורה, ובניל בעריף (ב' 6).

(ג) ואך אם מומח בתוך קנה חלול של סקר קנה אחר כדי להאריך רשות הגזין קרלייך (הוט שמי סובות עמי ר'ץ) שהקנה החלול אכן מוחשב כל על ידי מה שמקבל כל אחד בחכמה כין שכל תשמשו איזו אלא ההייתה סקר, ונוחש הוא ככל שהמשמשו במושבה. שאיזו מובל טרםאה.

(6) אמונב, שם בתב שמייתו אף לכתהילה לסקר בשברי כלם שוטומאחים אינה אלא מדרבנן, וחוירץ בשווית מנהת יטבק (ח'א סי' ב' אות ח) שליעיל מדובר באוון שעבריו המגניביה אינם ראויים לשימוש, ולפיכך אינה מחייבת טומאה והותר לסקר בה לכתהילה, אך בעניינו מדובר באוון שרואו להנית דברים על גבי המגניביה השובייה, ולפיכך אין לסקר בה אלא בשעת הדחק [וראה שוויות גודלה של מהותם מה'א ב' ר' אמר ב']

אכן, להלן (ס'ק כה) כתוב שאון להעמיד את הסקר במורא ונכירפה המשך במלואים עמוד 64

[משותב ס"ק ז].

(ז) ולענין סכך העשו מוכובית, כתוב המור וקציעה (דיה נ"ל) שפסול הוא לסייעין כיון שנעשה מהול, שכן גודלו מן הארץ, והפוגג (משב"ז ס' א) בתב ששמוע שהוא מושווה מאפר של עיטרין, ועל כן יתכן שבשעת הדחק בשורה היא לסכין, ורק שלחתולה אינה כשרה בין שנשתנה צורתה העז [ראיה להלן (ס' יב)]. אכן, כתוב בספר מקראי קדש (סוכות ח'יא סי' כב) שהואיל והתבזר בומנות שחוכיות עשויה מהול, פסלה דיאו לסייעין לכל הדעות. [ובטעם מה שכאן פוסלים את החוכיות מחייבת שאינה עשו צל ואין צלהה מרובה מהמתה, ראה ר' סוכה א, א' ר' וסוכה] וספר הסוכה (מלואים לפ"ח אות יט בשם העריז' מבריסק, ומקראי קדש שם) ושורת שבט הלוי (ח' סי' נ).

אכן, רעת החזיר (ארחות רבעו ח'ב עמי ריח) שוכבת נחשבת באידר ולא בסבר פטול, בין שאין שאינה עשויה על [ונפקא מינה], בשwonחת על גבי ספר, כמו שבכתבו ביהיל לעיל (כי' ורמס סי' דדה איז), ובין זה כתבת החזיר בספרו (או"ח סי' קן סק' ז). שלדעת הותם (סוכה ה, א) ספר שאינו עשויה על השוב שהאדם נהנה ממנו, אלא עשויה על סך בלבד, איתן והשוב בככר.

ויסכך העשי מנייה, כתוב הבהיר עזק (ס'יך א), ובתוספות בכורitos) שנוייר העשו מנגדי צמר פסול לכיטור מן התורה. כיון שאית פטול גוזן ויקב, אך ניר העשו מפשחן או מעשבים, הנחשים בפסולות גוזן ויקב, אית פטול מן התורה, מפני שאין דבר המקבל טומאה זה חייא שנדפק בסדרי תורה (ויד סי' קצ' ס'יך יט) שאיתו מתקבל טומאה, ושלא בשוויו נוער ביהודה (ויד מהודיות סי' קה), וכן כתבו בשווות חותם כופר (חיז' סי' פא). בשיטת תורה לשמה (ס'יך קסח) והחו"א שם שערואה שמייר זה מתקבל טומאה טומאה. ואף שבתב החזו"א שם שערואה שמייר זה מתקבל טומאות ברור, מימ' אין הוא פטול לסיכון מן התורה. מבואר בפמ"ג (משבחי סי' א) שדבר העטמא טומאות ברור אין פטול לסיכון אלא מדרבנן. אלא שם הוא עשו מפשחן פטול על כל פנים מדרבנן, מפני שבא מדבר המקבל טומאה, ואם עשו מעשבים פטול מחמת שהסקר השתנה לוגדים ונוחש באילו איתן מפסולות גוזן ויקב [ראיה להלן (ס'יך יב)]. ולמעשה כתוב, שם אין סך כשר, יסקן מניר זה, ויוכל בסוכה בלא לברך על הרושיבה. מאייד, בשורת לבושים מודרבי (אויח' חז' סי' קב' אות ב) כתוב שנייר העשו מפשחן אין בשתן שעשנה ריק קצת, אלא הוא נשתחן למורן ונעשה ממש דבר אחר וכבר איתנו נחשב גוזלי גרכע, ולפיכך פטול הוא לסיכון מדרובייתא.

ושלען ניר העשו מקליפת העץ, כתוב בשווית שבית ציון ("ס' לט') שארך לעת הנרע בהרזה נשמר מוקבל טומאה ניר הדשוי מעץ אים מוקבל טומאה מן התווחה, כמماור ברמביים (פ"ב מהל' כליט'

4) עגנון בקן חקקים שליא לסקך בקן לעוזם⁴⁴).
4) תעם הפטול לסקך בשבד כלים, מבוואר ברמבייט (פה מוחלטת ה'ב) שהוא משומש שייחשבו גאים שמותר לסקך בשבד כלים שעדרין ממשמשים בכליים, ומוקבלים טומאה.
וזאת שבר את הכליל ברי שוביל לסקך בו, כתוב הערך השלחן (ס"ה) שמותר לסקך בו, בין שטעם הפטול לסקך בשברי כלים המבוואר ברמבייט הניל שיר רק נשברו מאליהם, אבל בשעה מעשה כדי להחזירו לסקכה מוכחה מונעשו שיתעד שבלא זה פטול הוא לשלבון, ואם כן לא ינעה לסקך בו ובתב בשווי מניה יצחק.